

L'últim sospir d'amor

Era un dia normal en Jaume, un home de 72 anys, com cada dia, anava al parc. Cada dia hi anava, ja que no tenia res a fer. Aquell mes va ser dur, feia un any que va morir la seva dona, i s'havia quedat sol, no tenia fills, ni germans, ni amics... Estava completament sol. Els seus dies eren avorrits i tristos, sempre estava desanimat i mai socialitzava, fins que un dia al parc es va trobar amb algú que li canviaria la vida.

Ell estava tranquil·lament llegint el periòdic assegut al banc, al costat seu hi havia una dona, d'aproximadament la seva edat. Vestia d'una manera molt elegant i tradicional, feia olor de flors amb una barreja de cafè. Mentre ella li donava menjar als coloms, Jaume li va preguntar qui era, perquè mai l'havia vist pel parc. La dona, Dolors, li va comentar que va viure a viure en aquest petit poble ja fa uns quants mesos, perquè el seu marit va morir i ella volia tornar al poble on estiujava quan era jove. A Jaume li va semblar una persona molt interessant i molt elegant, però no li va dirigir cap paraula més. Abans que la Dolors marxés, en Jaume li va demanar el número de telèfon, per poder parlar un altre cop, però la Dolors va dir que no tenia temps i va marxar. En Jaume es va posar trist, fins que de sobte es va enrecordar que tenia hora al metge i que hi arribava tard. Pel que sembla, Jaume patia de malalties cardiovasculars, per això anava tan sovint a l'hospital. Semblava que Jaume no millorava perquè no li feia cas al metge, no tenia ganes de viure, fins que un dia es va tornar a trobar a la Dolors. La seva cara va canviar totalment. Va anar directe a parlar-li, avui la Dolors semblava més contenta i amb ganes de parlar. Van estar tota la tarda parlant i rient, fins i tot van quedar l'endemà per esmorzar a la cafeteria del costat. En Jaume al tornar a casa es va sentir diferent, feliç. Tota la estona pensava en ella i sentia una cosa que feia molt que no sentia, no sabia que li passava, el que ell no sabia era que s'estava enamorant un altre cop, després de trenta anys de casat i sent vidu. Ja es feia de dia, en Jaume es va començar a preparar molt d'hora, es va dutxar es va posar la colònia que feia mesos que no es posava. Va arribar a la cafeteria, els seus ulls es van il·luminar quan la va veure, portava una faldilla de flors i una camiseta de color blau conjuntada amb un collar daurat.

Aquell matí s'ho van passar tan bé que van decidir quedar cada dia per esmorzar junts, per fer-se companyia, Dolors també va començar a sentir una cosa especial per Jaume, però hi havia una cosa que li preocupava més, i era la salut d'en Jaume, la seva malaltia cada dia empitjorava més, però ell no feia cas.

Van estar una setmana sense quedar perquè la Dolors va marxar a la ciutat per anar a visitar a la seva família, Jaume durant aquella setmana es va quedar sol, però va preparar un regal per ella. Li va preparar una carta que deia tot el que sentia per ella, mai és tard per demostrar tot el que sentia per ella. Juntament amb un ram de flors de margarides, les seves preferides. Ja era dilluns un altre cop, la Dolors estava de camí al poble fins que va rebre una trucada, en Jaume estava molt greu a l'hospital, ja que va patir un atac al cor. La Dolors va arribar el més ràpid possible a l'hospital. Els metges li van dir que en Jaume no va poder resistir i que desgraciadament va morir. La Dolors no creia el que sentia. Els metges li van donar la carta que ell va escriure i les flors, mentre llegia la carta li queien les llàgrimes,

no volia acomiadar-se així d'ell, necessitava fer-li un petó, una abraçada. Però era massa tard, no hi havia res a fer. Se'n penedia tant de no haver-li dit abans el que sentia. Dolors va marxar de l'hospital amb el cor trencat i molt desanimada, però justament a terra va trobar una foto d'ell la va agafar i la va guardar com un tresor. Ara la Dolors cada dia va a la cafeteria acompanyada de la foto, per recordar els bons moments que van passar tots dos.